

Да си земить фрушки-те ножина,
Да 'и кла'ить во русо-то перче,
Да пресечить н' Арап-отъ чинтяни.“
Изва'и'е църна Арапина,
И си слезе Секула Детенце,
И си слезе во рамни дворе'и,
И съ удри съ църна Арапина,
Да съ биетъ съ тонка поло'ина.
Що съ б'е три дни и три ноке,
Ни Арапинъ, ни Секула падвить.
Отъ Арапинъ църни кърви течътъ;
А Секула б'ли п'ни пущатъ;
Наодзади дете ке загинить.
Припищ'е моми и невести,
И тога ми коня прижржало,
Конь ми жржна, Секулу му текна,
И изваде фрушки-те ножина,
Му пресече църни-не чинтяни;
И си падна църна Арапина,
Го префати Секула Детенце,
Го префати преку поло'ина,
Го закачи въ земи до пояса,
И истъргна тая остра сабя,
Му пресече тая църна гла'а,
И ъ качи на диванъ високи,
И си седна на чесна търпеза.
Краль имъ тури вино и ракіа,
Краль имъ тури три дни и три ноке.
Пакъ говоритъ Марко Кралевике:
„Доста не вжрти, краля Латинина,
Ай зготви ни 'уба'а не'еста!“
И говоритъ краля Латинина:
„Айти тебе Марко Кралевике!
Дур' не сторить друга юнащина,
Не ти да'амъ керка Ангелина;
Ке нагорамъ една силна фурна,
Ке ъ гора три дни и три ноше,
После дете во фурна ке фарля,
Оту ке му да'амъ Ангелина.“
Марко стана одъ диванъ високи,